

PÍSEŇ PÍSNÍ ZVANÁ ŠALOMOUNOVA

1:1 Nejkrásnější píseň
z písní Šalomounových.

Ona:

1:2 Kéž by mne zlíbal polibky svých úst;
nad víno lahodná jsou milování tvá!

1:3 Oleje tvé lahodně voní,
jak olej se line jméno tvé -
to proto tě panny milují.

1:4 Táhni mne za sebou, poběžíme!

Do pokojů svých uvedl mne král,
veselit a radovat se budu z tebe,
nad víno vychutnáme milování tvá -
právem tě milují!

1:5 Snědá jsem a jsem líbezná,
ó dcery jeruzalémské,
tak jako stany Kedarských,
jak baldachýny Šalomounovy.

1:6 Nehleďte na mne, že jsem tak snědá,
to slunce se do mne opřelo!
Synové matky mé se na mne rozzlobili -
hlídačkou vinic učinili mne,
svou vlastní vinici však nehlídala jsem.

1:7 Pověz mi ty, jež z duše miluji,
kde paseš?
Kde o polednách uléháš?
Proč zahalená bloudit mám
okolo stád druhů tvých?

On:

1:8 Nevíš-li sama,
ty nejkrásnější z žen,
jen vyjdi v patách ovečkám,
svá kůzlátka nech pásť
kolem příbytků pastýřských.

1:9 Jako klisna v spřežení faraonově
mi připadáš, láska má!

1:10 Líbezné jsou tvé líce mezi pletenci,
tvé hrdlo mezi korály.

1:11 Pletence ze zlata ti udělat dáme
se stříbrnými přívěsky!

Ona:

1:12 Dokud král na svém lůžku hodoval,
nard můj vydával vůni svou.

1:13 Svazkem myrhy je mi milý můj,
když mezi mými prsy tráví noc.

1:14 Trsem heny je mi milý můj
na vinicích v Ěn-gedi.

On:

1:15 Ach, jak jsi krásná, láska má,
ach, jak krásná, oči máš jako holubičky!

Ona:

1:16 Ach, jak jsi krásný, milý můj,
jak jsi líbezný!

Naše lože se zelená,
1:17 z cedrů jsou krovy našich domů
a naše trámy z cypřišů.

2:1 Já jsem růže šáronská,
lilie v dolinách.

On:
2:2 Jako lilie mezi bodláky,
tak je má milá mezi dívkami.

Ona:
2:3 Jako jabloň v lesním porostu,
tak je můj milý mezi mládenci.

V jeho stínu jsem s rozkoší usedla,
ovoce jeho mým ústům lahodí.

2:4 Do hodovní síně mne uvedl,
jeho praporem nade mnou je láska.

2:5 Osvězte mne rozinkami,
posilněte mne jablky,
neboť jsem nemocná láskou!

2:6 Levice jeho pod hlavou mou
a pravicí svou mne objímá.

2:7 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
při srnách, při laních divokých:
neprobouzejte, nerozněcujte lásku,
dříve než sama bude chtít.

2:8 Slyšte - můj milý; hle - již se blíží!
Přes hory skáče, přes kopce pospíchá!

2:9 Srnci či kolouchu můj milý podobá se,
hle, za naši zídku se již postavil,
mezerami se dívá, škvírami nahlíží!

2:10 Můj milý ozval se a ke mně promluvil:

On:
Vstaň, lásko má, překrásná má, a pojď!

2:11 Hle, zima již přešla,
průtrž přestala a zmizela.

2:12 Kvítí se ukazuje po zemi,
čas prozpěvování přišel,
hlas hrdličky se nese naší krajinou.

2:13 Fíkovník nasýtil své plody mízou,
révový květ svou vůni vydává -
vstaň, lásko má, překrásná má, a pojď!

2:14 Holubičko má v rozsedlinách skalních,
ve skrýši nad srázem,
dopřej mi spatřit obličej svůj,
hlas svůj mi dopřej uslyšet;
vždyť hlas tvůj je tolik lahodný
a tvůj obličej tak líbezný!

Sbor:
2:15 Pochyťte nám lišky, ty lišky maličké,
co na vinicích škodí, když kvetou naše vinice!

22_Pisen pisni

Ona:

2:16 Můj milý je můj a já jsem jeho,
když pase v liliích.

2:17 Ještě než s vánkem přijde den
a rozprchnou se stíny,
vrať se, můj milý!
Srci či kolouchu se podobej
na horách béterských!

3:1 Na lůžku svém po nocích hledala jsem
toho, jež z duše miluji.
Hledala jsem ho, ale nenašla.

3:2 Vstanu již a prochodím město,
po ulicích a náměstích hledat musím
toho, jež z duše miluji!
Hledala jsem ho, ale nenašla.

3:3 Našli mne strážní, co město obcházejí: -
Neviděli jste toho, jež z duše miluji?

3:4 Jen jsem je minula, našla jsem
toho, jež z duše miluji.

Chopila jsem se ho a nepustím jej,
dokud jej do domu své matky neuvedu,
do pokojíku své rodičky.

3:5 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
při srnách, při laních divokých:
neprobouzejte, nerozněcujte lásku,
dříve než sama bude chtít.

Sbor:

3:6 Kdo je ta, jež vystupuje z pouště
jak oblaka dýmu,
myrhou a kadidlem prodchnutá
nad všechny vůně kupecké?

Ona:

3:7 Hle, lože jeho, lože šalomounovo!
Šedesát kolem něj hrdinů stojí,
hrdinů z Izraele největších.

3:8 Ti všichni mečem vládnou,
k boji vycvičení jsou,
po boku meč svůj každý má
kvůli hrozbám nočním.

3:9 Altán si postavil šalomoun král,
altán ze dříví Libanonu.

3:10 Sloupoví jeho ze stříbra zhotovil,
ze zlata opěradla,
z purpuru sedadla,
vnitřek pak vystlán láskou
dcer jeruzalémských.

3:11 Vyjděte a pohleďte, dcery síónské,
na krále šalomouna v koruně,
jíž matka jeho ověncila jej
v den jeho svatební,
v den, kdy jeho srdce jávalo!

On:

4:1 Ach, jak jsi krásná, láska má,
ach, jak jsi krásná!

22_Pisen pisni

Tvé oči pod závojem jsou jako holubičky,
tvé vlasy jak stádo koz,
jež z gileádských hor se dolů žene.

4:2 Tvé zuby jsou jak stádo ovcí skvostných,
co vycházejí z koupadla:
každá z nich vede párek mláďat,
z nichž ani jedno neztratí.

4:3 Jak šarlatová šňůrka jsou tvé rty,
tvá ústa tolik líbezná!
Jak plátky jablek granátových
jsou pod závojem spánky tvé.

4:4 Jak Davidova věž je šíje tvá,
jak zbrojnice se tyčící;
na tisíc štítů je na ní zavěšeno -
samé pavězy hrdinů!

4:5 Dvojice prsů tvých jak dvojice kolouchů je,
jak srnčí dvojčátka,
co pasou se v liliích.

4:6 Ještě než s vánkem přijde den
a rozprchnou se stíny,
na horu myrhy vyjdu si,
na pahorek kadidlový.

4:7 Celá jsi krásná, láska má,
jediné poskvrnky na tobě není!

4:8 Se mnou z Libanonu nevěsto má,
se mnou z Libanonu kéž bys šla!
Z vrcholku Amány bys rozhlédla se,
z vrcholků Seníru a Hermonu,
z doupat lvů, z těch leopardích hor!

4:9 Srdce mé zajalas, má drahá nevěsto,
srdce mé zajalas jediným pohledem,
retízkem jediným na hrdle svém!

4:10 Oč krásnější jsou tvá milování,
má drahá nevěsto,
oč lahodnější nad víno jsou milování tvá
a vůně tvých olejů nad všechny balzámy!

4:11 Ze rtů tvých nektar stéká, nevěsto,
mléko a med je pod tvým jazykem
a vůně šatů tvých jak vůně Libanonu.

4:12 Zahrada zamčená jsi, nevěsto má drahá,
studnice zamčená, pramen zapečetěný.

4:13 Výhonky tvé jsou sad jabloní granátových
s ovocem rozkošným,
s henou a nardem,

4:14 s nardem a šafránem,
s puškvorcem a skořicí,
s každým stromem kadidlovým,
s myrhou a aloí,
s veškerým balzámem vybraným.

4:15 Pramen zahradní jsi, studnice vod živých,
bystřina proudící ze svahů Libanonu!

Ona:

4:16 Zvedni se, větře od severu,

přijď, váňku jižní!
Prověj zahradu mou,
ať proudí její balzámy,
ať milý můj přijde do zahrady své,
ovoce její rozkošné ať jí!

On:

5:1 Do zahrady své vcházím, nevěsto má drahá,
myrhu svou sbírám i své koření,
plástev svou s medem jím,
víno své i mléko popíjím.

Jezte, přátelé, a pijte,
milováním se opijte!

Ona:

5:2 Spím, však srdce mé se budí.
Slyšte - můj milý klepe!

On:

Otevři, má drahá, láska má,
holubičko má, má dokonalá;
hlavu mám rosou pokrytou,
kadeře plné nočních krupějí!

Ona:

5:3 Košili jsem si již svlékla,
znovu oblékat ji mám?
Nohy jsem si již myla,
znovu špinit si je mám?

5:4 Můj milý ruku protáhl otvorem,
útroby mé se pro něj zachvěly.

5:5 Milému svému otevřít jsem vstala,
z mých rukou myrha stékala,
myrha kanula z mých prstů
až na rukojeť závory.

5:6 Milému svému jsem otevřela,
můj milý však zmizel, odešel.
Při jeho slovech mě duše opouštěla!

Hledala jsem ho, ale nenašla,
když volala jsem, on se neozval.

5:7 Našli mne strážní, co město obcházejí;
zbili mě, zranili,
šálu z ramenou mi strhli strážci hradební.

5:8 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
najdete-li mého milého, co povíte mu?
Že jsem nemocná láskou!

Sbor:

5:9 Čím je tvůj miláček zvláštní,
ty nejkrásnější z žen?
Čím je tvůj miláček zvláštní,
že tak zapřísaháš nás?

Ona:

5:10 Můj milý světlý je a ruměný,
nad mnoho tisíců se vyjímá!

5:11 Hlava jeho - zlato ryzí,
kadeře jeho vlnité jak havran černé jsou.

5:12 Oči jeho jak holoubci

při stružkách vodních,
v mléce vykoupání,
při řekách hojnosti hnízdící.

5:13 Líce jeho jak záhon koření jsou,
jak pokladnice voňavek,
rty jeho - lilie,
z nichž myrha kane.

5:14 Paže jeho - zlaté pruty
chryzolity osázené,
břicho jeho - slonoviny plát
safíry pokrytý.

5:15 Stehna jeho - mramorové sloupy
na zlatých podstavcích stojící,
postava jeho jak Libanon,
jak cedr ztepilý.

5:16 Ústa jeho tak přelahodná,
všechno je tolik žádoucí!
Takový je můj milý,
takový druh můj, dcery jeruzalémské!

Sbor:

6:1 Kam odešel miláček tvůj,
ty nejkrásnější z žen?
Kam obrátil se miláček tvůj,
abychom jej s tebou hledali?

Ona:

6:2 Milý můj do zahrady své sešel
k záhonům koření,
aby v zahradách pásal
a sbíral lilie.

6:3 Já patřím svému milému a můj milý je můj,
když pase v liliích.

On:

6:4 Jak Tirsá krásná jsi, má lásko,
jak Jeruzalém líbezná,
jak nebeská znamení jsi úchvatná!

6:5 Odvrát ode mne oči své,
neboť mne přemáhají;
vlasy tvé jsou jak stádo koz,
jež z Gileádu dolů žene se.

6:6 Zuby tvé jsou jak stádo ovcí březích,
co vycházejí z koupadla:
každá z nich vede párek mláďat,
z nichž ani jedno neztratí.

6:7 Jak plátky jablek granátových
jsou pod závojem spánky tvé.

6:8 Byť na šedesát bylo královen,
osmdesát konkubín
a panen bezpočtu,

6:9 jediná je však holubička má, má dokonalá,
jediná je pro matku svou,
tak čistá pro svou rodičku!

Když na ni pohlédnou, dívky jí blahorečí,
královny i konkubíny chválu vzdávají:

22_Pisen pisni

Sbor:

6:10 Kdo je ta, jež vyhlíží jak jitřenka?
Jak měsíc krásná je,
čistá jak záře sluneční,
jak nebeská znamení je úchvatná!

On:

6:11 Do sadu ořešáků sešel jsem
spatřit, co raší v údolí,
zda pučí réva pohlédnout,
jabloně granátové zda kvetou již.

6:12 A hle, než nadál jsem se,
do vozů knížecích mne posadila!

Sbor:

6:13 Vrať se, ó vrať se, Šulamítko!
Vrať se, ó vrať, ať na tebe pohlédnem!
Co byste viděli na Šulamítce?
Jako by tanec Machanajim tančila!

On:

7:1 Jak krásné jsou v sandálech krůčky tvé,
ó dcero knížecí!
Křivky tvých boků jak šperky
rukou nejmistrnější tepané!

7:2 Pupek tvůj - číše okrouhlá,
kéž víno míšené v ní nikdy nechybí!
Podbřišek tvůj - kupka pšenice
ztrácející se v liliích.

7:3 Dvojice tvých prsů jak dvojice kolouchů je,
7:4 tvá šíje, věž z kostí slonové!

Tvé oči - rybníky chešbónské
při bráně Bat-rabím,
nos tvůj jak libanonská věž
k Damašku pátravě hledící.

7:5 Hlava tvá na tobě tyčí se jak karmel,
lokny z tvé hlavy jak purpur splývají -
král je v těch pramíncích uvězněn!

7:6 Jak krásná jsi, jak půvabná,
lásko, ve svých rozkoších!

7:7 Postava tvá se palmě podobá,
tvé prsy hroznům datlovým.

7:8 V představách svých na palmu šplhám,
ovoce její беру za stopky.
Kéž prsy tvé jsou jak hrozny vinné
a vůně chřípí tvého jak vůně jablečná!

7:9 Ústa tvá jsou jak lahodné víno

Ona:

- pro mého milého proudem již plyne,
to víno i rty spících rozváže!

7:10 Já patřím svému milému,
jen po mně touží on!

7:11 Pojď, milý můj, do polí pojďme,
v keřících heny budem nocovat!

7:12 Ráno si přivstaňme, k vinicím pojďme
zda pučí réva pohlédnout,

révové květy zda se otvírají,
jabloně granátové zda kvetou již.
Tam ti své milování dám!

7:13 Milostná jablíčka svou vůni vydávají,
na prahu našem všechny rozkoše,
nové i staré, čekají;
pro tebe, milý můj, jsem je šetřila!

8:1 Kéž bys jen byl jak bratr můj,
jenž prsy mojí matky sál:
líbat bych tě mohla venku na potkání
a nikdo by mnou nesměl pohrdat!

8:2 Vést bych tě mohla, odvést si tě
do domu své matky, tam bys učil mne,
kořeněného vína dala bych ti pít
a moštu z jablek granátových svých.

8:3 Levice jeho pod hlavou mou by byla
a pravicí svou by mne objímal.

8:4 Zapřísahám vás, dcery jeruzalémské,
neprobouzejte, nerozněcujte lásku,
dříve než sama bude chtít!

Sbor:

8:5 Kdo je ta, jež vystupuje z pouště,
přivinuta ke svému milému?

Ona:

Pod jabloní jsem tě vzbudila,
tam, kde tě počala matka tvá,
tam, kde tvá rodička počala.

8:6 Jak pečeť na srdce si mne vtiskni,
jak pečeť, co nosíš na paži;
silná jak smrt je láska přece,
vášeň neúprosná jako hrob -
jiskry její jsou jiskry ohnivé,
plamen nejprudší!

8:7 Spousty vod tu lásku nikdy neuhasí,
neodplaví ji říční proud;
kdo by za lásku všechno jmění dával,
s výsměchem by byl pohrnut!

Sbor:

8:8 Šestřičku malou máme,
ještě je bez prsou;
co s naší sestrou uděláme
až začnou její námluvy?

8:9 Je-li hradbou,
címbuří stříbrné na ní postavíme,
a je-li branou,
zatarasíme ji deskou cedrovou!

Ona:

8:10 Já hradbou jsem
a prsy mé jak věže;
proto jsem v jeho očích
tou, jež pokoj našla.

On:

8:11 Viníci Šalomoun měl v Baal-hamónu,
tu viníci hlídačům pronajal,
každý z nich za úrodu její

tisíc stříbrných měl odvádět.

8:12 Vinice má však jen mně samotnému patří!
Měj si, Šalomoune, ten tisíc svůj -
hlídačům úrody z něj dvě stě musíš dát!

8:13 Ty, jež v zahradách prodléváš,
druhové hlas tvůj slyšet dychtí,
dopřej uslyšet jej mně!

Ona:

8:14 Pospěš, můj milý!
Srnci či kolouchu se podobej
na horách koření!